KOMISSION DELEGOITU ASETUS (EU) 2017/2359,

annettu 21 päivänä syyskuuta 2017,

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/97 täydentämisestä vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamiseen sovellettavien tiedonantovaatimusten ja liiketoiminnan menettelytapasääntöjen osalta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen,

ottaa huomioon vakuutusten tarjoamisesta 20 päivänä tammikuuta 2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/97 ([1]) ja erityisesti sen 28 artiklan 4 kohdan, 29 artiklan 4 kohdan ja 30 artiklan 6 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Direktiivissä (EU) 2016/97 säädetään kaikkia vakuutustuotteita varten vahvistettujen liiketoiminnan menettelytapavaatimusten lisäksi erityisistä vaatimuksista, jotka koskevat vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita.

(2) Direktiivissä (EU) 2016/97 komissiolle siirretään valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa täsmennetään perusteet ja käytännön yksityiskohdat kyseisten erityssääntöjen soveltamiseksi. Valtuudet koskevat eturistiriitoihin, kannustimiin sekä soveltuvuuden ja asianmukaisuuden arviointiin liittyviä sääntöjä. Kyseisten valtuuksien nojalla annettavat säännökset on suotavaa sisällyttää yhteen säädökseen, jotta varmistetaan niiden johdonmukainen soveltaminen sekä se, että niin markkinatoimijat, toimivaltaiset viranomaiset kuin sijoittajatkin saavat niistä kattavan käsityksen ja voivat helposti tutustua niihin. Asetuksen muodossa annettavalla säädöksellä varmistetaan yhtenäinen kehys kaikkia markkinatoimijoita varten ja taataan parhaalla mahdollisella tavalla tasapuoliset toimintaedellytykset, yhdenmukaiset kilpailuolosuhteet ja asianmukainen kuluttajansuojan taso.

(3) Olosuhteiden ja tilanteiden, jotka on otettava huomioon sentyyppisten eturistiriitojen määrittämiseksi, jotka voivat vahingoittaa asiakkaiden tai potentiaalisten asiakkaiden etuja, olisi käsitettävä tapaukset, joissa vakuutusedustaja tai vakuutusyritys todennäköisesti saa taloudellista voittoa tai välttää taloudellisen tappion asiakkaan vahingoksi. Tällaisissa tilanteissa ei saisi kuitenkaan riittää, että vakuutusedustaja tai vakuutusyritys voi realisoida edun, jollei tämä erityisesti johda asiakkaaseen kohdistuvaan haitalliseen vaikutukseen, tai että yksi asiakas, jota kohtaan vakuutusedustajalla tai vakuutusyrityksellä on velvoite, voi saada voittoa tai välttää tappion, jollei samassa yhteydessä toiseen tällaiseen asiakkaaseen kohdistu haitallista vaikutusta.

(4) Jotta vältettäisiin tarpeettomat hallinnolliset rasitteet ja varmistettaisiin samalla asianmukainen kuluttajansuojan taso, eturistiriitojen hallintaan tarkoitetut organisatoriset toimenpiteet ja menettelyt olisi sopeutettava huolellisesti vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen ja sen konsernin kokoon ja toimintaan, johon vakuutusedustaja tai vakuutusyritys mahdollisesti kuuluu, sekä asiakkaan etuihin kohdistuvaan vahinkoriskiin. Olisi vahvistettava mahdollisia toimenpiteitä ja menettelyjä koskeva ei-tyhjentävä luettelo, jotta vakuutusedustajille ja vakuutusyrityksille voitaisiin antaa ohjeita toimenpiteistä ja menettelyistä, joita olisi yleensä harkittava eturistiriitojen hallitsemiseksi. Ehdotetut toimenpiteet ja menettelyt eivät ehkä ole merkityksellisiä kaikkien vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten kannalta liiketoimintamallien moninaisuuden vuoksi. Ne eivät välttämättä ole tarkoituksenmukaisia etenkään pienten vakuutusedustajien ja niiden rajallisen liiketoiminnan kannalta. Tällaisissa tapauksissa vakuutusedustajien tai vakuutusyritysten olisi voitava toteuttaa vaihtoehtoisia toimenpiteitä ja menettelyjä, joilla voidaan paremmin varmistaa tällaisten edustajien tai yritysten erityistilanteessa, että vakuutuksia tarjotaan asiakkaan parhaan edun mukaisesti.

(5) Vaikka direktiivissä (EU) 2016/97 edellytetään tiettyjen eturistiriitojen julkistamista, julkistamisen pitäisi kuitenkin olla viimeinen keino, jota käytetään vain silloin, kun toiminta- ja hallintojärjestelyillä ei voida kohtuullisen luotettavasti estää riskien kohdistumista asiakkaan etuihin, sillä julkistamisen liiallinen käyttö voi johtaa asiakkaan etujen puutteelliseen suojaamiseen. Vaikka vakuutusedustaja tai vakuutusyritys julkistaisi eturistiriidat, julkistaminen ei kuitenkaan voi vapauttaa sitä velvollisuudesta ylläpitää ja käyttää toiminta- ja hallintojärjestelyjä, jotka ovat tehokkain keino estää vahingon koituminen asiakkaille.

([1]) EUVL L 26, 2.2.2016, s. 19.

(6) Jotta direktiivissä vahvistetut vaatimukset olisi helpompi panna täytäntöön, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten maksamien tai vastaanottamien kannustimien arviointiperusteita olisi tarkennettava. Tätä varten olisi laadittava ohjeeksi ei-tyhjentävä luettelo perusteista, joiden katsotaan olevan merkityksellisiä arvioitaessa palvelun laatuun mahdollisesti kohdistuvia haitallisia vaikutuksia, jotta voidaan varmistaa asianmukainen kuluttajansuojan taso.

(7) Direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdassa säädetyllä soveltuvuuden arvioinnilla ja mainitun direktiivin 30 artiklan 2 kohdassa säädetyllä asianmukaisuuden arvioinnilla on eri soveltamisalat siltä osin, mihin tarjoamiseen ne liittyvät, sekä erilaiset tarkoitukset ja ominaisuudet. Sen vuoksi on tarpeen määritellä selkeästi normit ja vaatimukset, joita on noudatettava vastaanotettaessa kulloiseenkin arviointiin tarvittavia tietoja ja suorittaessa kyseisiä arviointeja. Lisäksi olisi tehtävä selväksi, että soveltuvuuden ja asianmukaisuuden arvioinnit eivät rajoita vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten velvollisuutta määrittää asiakkaalta saatujen tietojen pohjalta asiakkaan vaatimukset ja tarpeet ennen vakuutussopimuksen tekoa.

(8) Soveltuvuuden arviointi olisi suoritettava paitsi silloin, kun on kyse vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen ostamista koskevista suosituksista, myös kaikkia kyseisen tuotteen elinkaaren aikana annettavia henkilökohtaisia suosituksia varten, koska tällaisiin tilanteisiin voi liittyä rahoitustapahtumia koskevaa neuvontaa, jonka olisi perustuttava yksittäisen asiakkaan tietämyksen, kokemuksen ja taloudellisen tilanteen perusteelliseen analyysiin. Soveltuvuuden arvioinnin tarve on erityisen suuri päätöksissä, jotka koskevat perustana olevien sijoitusomaisuuserien vaihtamista tai vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen hallussapitoa tai myymistä.

(9) Koska vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden markkinariski riippuu pääasiassa perustana olevien sijoitusomaisuuserien valinnasta, tällainen tuote ei välttämättä sovellu asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle kyseisiin omaisuuseriin liittyvien riskien, tuotteen tyypin tai ominaisuuksien tai perustana olevien sijoitusomaisuuserien vaihtotiheyden vuoksi. Tuote saattaa olla soveltumaton myös, jos se johtaa siihen, että perustana olevat sijoitukset eivät enää muodosta soveltuvaa salkkua.

(10) Vakuutusedustajilla ja vakuutusyrityksillä olisi säilyttävä vastuu soveltuvuuden arviointien suorittamisesta, kun vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita koskeva neuvonta annetaan kokonaan tai osittain automaattisen tai puoliautomaattisen järjestelmän välityksellä, koska tällaiset järjestelmät tarjoavat henkilökohtaisia sijoitussuosituksia, joiden olisi perustuttava soveltuvuuden arviointiin.

(11) Jotta varmistettaisiin tuotteen pitkän aikavälin kehitystä koskevan neuvonnan asianmukainen taso, vakuutusedustajien tai vakuutusyritysten olisi sisällytettävä soveltuvuutta koskevaan lausuntoon tiedot siitä, edellyttävätkö suositetut vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet sitä, että asiakas pyytää järjestelyjensä arviointia säännöllisin väliajoin, ja niiden olisi kehotettava asiakkaita kiinnittämään huomiota näihin tietoihin.

(12) Koska asianmukaisuuden arviointi on periaatteessa suoritettava kaikissa tapauksissa, joissa vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita myydään ilman neuvontaa, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten olisi suoritettava tällainen arviointi kaikissa tilanteissa, joissa asiakas kansallisen lainsäädännön sovellettavien sääntöjen mukaisesti pyytää myyntiä ilman neuvontaa ja joissa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohdan edellytykset eivät täyty. Tapauksissa, joissa soveltuvuuden arviointia ei voida suorittaa, koska tarvittavat tiedot asiakkaan taloudellisesta tilanteesta ja sijoitustavoitteista eivät ole saatavilla, asiakas voi kansallisen lainsäädännön sovellettavien sääntöjen mukaisesti suostua sopimuksen tekemiseen ilman neuvontaa tapahtuvana myyntinä. Tällaisissa tilanteissa olisi kuitenkin edellytettävä asianmukaisuuden arviointia sen varmistamiseksi, että asiakkaalla on tarvittava tietämys ja kokemus tuotteeseen liittyvien riskien ymmärtämiseksi, paitsi jos direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohdan säädetyt edellytykset täyttyvät.

(13) Sovellettaessa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohdan a alakohdan ii alakohtaa olisi vahvistettava perusteet sen arvioimiseksi, voidaanko vakuutusmuotoista sijoitustuotetta, joka ei täytä direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohdan a alakohdan i alakohdassa säädettyjä edellytyksiä, kuitenkin pitää yksinkertaisena tuotteena. Tässä yhteydessä takuiden antamisella voi olla tärkeä rooli. Jos vakuutusmuotoiseen sijoitustuotteeseen liittyy erääntymisen yhteydessä takuu, joka kattaa vähintään asiakkaan maksaman kokonaismäärän laillisia kuluja lukuun ottamatta, tällainen takuu rajoittaa huomattavasti asiakkaan altistumista markkinoiden vaihtelulle. Sen vuoksi saattaa olla aiheellista katsoa tiettyjen lisäedellytysten täyttyessä, että tällainen tuote on yksinkertainen tuote direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa.

(14) Direktiivillä (EU) 2016/97 pyritään vähimmäistason yhdenmukaistamiseen, minkä vuoksi sillä ei saisi estää jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön tiukempia säännöksiä kuluttajien suojaamiseksi edellyttäen, että kyseiset säännökset ovat unionin oikeuden mukaisia. Sen vuoksi kaikki säännökset, jotka komissio antaa direktiivissä (EU) 2016/97 säädettyjen vaatimusten täsmentämiseksi, olisi suunniteltava siten, että jäsenvaltiot saavat mahdollisuuden pitää voimassa tiukempia säännöksiä kansallisessa lainsäädännössään.

(15) Jotta toimivaltaisilla viranomaisilla ja vakuutusalan ammattilaisilla olisi aikaa sopeutua tässä asetuksessa asetettuihin uusiin vaatimuksiin, tämän asetuksen soveltamisen alkamispäivä olisi yhdenmukaistettava niiden kansallisten toimenpiteiden soveltamispäivän kanssa, joilla direktiivi (EU) 2016/97 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä.

(16) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010 ([1]) perustetulta Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselta on pyydetty tekninen lausunto ([2]),

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan vakuutusten tarjoamiseen vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten harjoittaman vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden myynnin yhteydessä.

2 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1) ’merkityksellisellä henkilöllä’ suhteessa vakuutusedustajaan tai vakuutusyritykseen kaikkia seuraavia:

   a) tapauksen mukaan edustajan tai yrityksen hallituksen jäsentä, yhtiökumppania tai vastaavaa taikka johtajaa;

   b) vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen työntekijää tai muuta luonnollista henkilöä, jonka tarjoamat palvelut ovat vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen käytettävissä ja määräysvallassa ja joka osallistuu vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamiseen;

   c) luonnollista henkilöä, joka osallistuu suoraan palvelujen tarjoamiseen vakuutusedustajalle tai vakuutusyritykselle sellaisen ulkoistamisjärjestelyn nojalla, jonka tarkoituksena on kyseisen edustajan tai yrityksen harjoittama vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoaminen;

2) ’kannustimella’ palkkiota, provisiota tai ei-rahallista etua, jonka vakuutusedustaja tai vakuutusyritys antaa muulle osapuolelle kuin kyseiseen liiketoimeen osallistuvalle asiakkaalle tai asiakkaan lukuun toimivalle henkilölle tai jonka vakuutusedustaja tai vakuutusyritys saa tällaiselta osapuolelta vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tarjoamisen yhteydessä;

3) ’kannustinjärjestelmällä’ kannustimien maksamista koskevia sääntöjä, mukaan luettuina edellytykset, joilla kannustimet maksetaan.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

([2]) ”Technical Advice on possible delegated acts concerning the Insurance Distribution Directive”, EIOPA-17/048, 1 päivä helmikuuta 2017, saatavilla seuraavasta osoitteesta: https://eiopa.europa.eu/Publications/Consultations/EIOPA%20Technical%20Advice%20on%20the%20IDD.pdf

II LUKU

ETURISTIRIIDAT JA KANNUSTIMET

3 artikla

Eturistiriitojen havaitseminen

1. Jotta voidaan direktiivin (EU) 2016/97 28 artiklan mukaisesti havaita sentyyppiset eturistiriidat, joita syntyy vakuutusmuotoisiin sijoitustuotteisiin liittyvän vakuutusten tarjoamisen yhteydessä ja joihin sisältyy asiakkaan etuihin kohdistuva riski, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on arvioitava, onko niillä, merkityksellisellä henkilöllä tai muulla niihin määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa olevalla henkilöllä vakuutusten tarjoamisen tulokseen liittyvä etu, joka täyttää seuraavat perusteet:

a) se poikkeaa vakuutusten tarjoamisen tulokseen liittyvästä asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan edusta;

b) se voi vaikuttaa tarjoamisen tulokseen asiakkaan vahingoksi.

Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on meneteltävä samalla tavoin kahden asiakkaan välisten eturistiriitojen havaitsemiseksi.

2. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on otettava 1 kohdan mukaisessa arvioinnissa vähimmäisperusteina huomioon seuraavat tilanteet:

a) vakuutusedustaja tai vakuutusyritys, merkityksellinen henkilö tai muu niihin määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa oleva henkilö todennäköisesti saa taloudellista voittoa tai välttää taloudellisen tappion, mistä voi koitua haittaa asiakkaalle;

b) vakuutusedustajalla tai vakuutusyrityksellä, merkityksellisellä henkilöllä tai muulla niihin määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa olevalla henkilöllä on taloudellinen tai muu kannustin suosia asiakkaan edun sijasta toisen asiakkaan tai asiakasryhmän etua;

c) vakuutusedustaja tai vakuutusyritys, merkityksellinen henkilö tai muu vakuutusedustajaan tai vakuutusyritykseen määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa oleva henkilö osallistuu olennaisella tavalla vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden hallinnointiin tai kehittämiseen etenkin, jos tällaisella henkilöllä on vaikutusvaltaa kyseisten tuotteiden hinnoitteluun tai niiden tarjoamiskuluihin.

4 artikla

Eturistiriitoja koskevat toimintaperiaatteet

1. Sovellettaessa direktiivin (EU) 2016/97 27 artiklaa on edellytettävä, että vakuutusedustajat ja vakuutusyritykset ottavat käyttöön tehokkaat eturistiriitoja koskevat kirjalliset toimintaperiaatteet, jotka ovat asianmukaiset niiden kokoon ja organisaatioon sekä liiketoiminnan luonteeseen, laajuuteen ja monimuotoisuuteen nähden, ja että ne soveltavat ja ylläpitävät näitä periaatteita.

Jos vakuutusedustaja tai vakuutusyritys kuuluu konserniin, toimintaperiaatteissa on otettava huomioon myös kaikki sellaiset olosuhteet, joista vakuutusedustaja tai vakuutusyritys on tai sen pitäisi olla tietoinen ja jotka voivat konsernin muiden jäsenten rakenteen ja liiketoiminnan vuoksi johtaa eturistiriitoihin.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti käyttöön otetuissa eturistiriitoja koskevissa toimintaperiaatteissa on mainittava

a) harjoitettavaan vakuutusten tarjoamiseen viitaten olosuhteet, jotka aiheuttavat tai voivat aiheuttaa eturistiriidan, johon liittyy yhden tai useamman asiakkaan etuihin kohdistuva vahinkoriski;

b) menettelyt, joita on noudatettava, ja toimenpiteet, jotka on toteutettava, jotta voidaan hallita tällaisia eturistiriitoja ja estää niitä vahingoittamasta asiakkaan etuja.

5 artikla

Eturistiriitoja koskevien toimintaperiaatteiden mukaiset menettelyt ja toimenpiteet

1. Edellä 4 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen menettelyjen ja toimenpiteiden on oltava asianmukaiset vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen ja sen konsernin kokoon ja toimintaan nähden, johon ne mahdollisesti kuuluvat, sekä asiakkaan etuihin kohdistuvaan vahinkoriskiin nähden.

Edellä olevan 4 kohdan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti noudatettaviin menettelyihin ja toteutettaviin toimenpiteisiin on tarvittaessa sisällyttävä seuraavat:

a) tehokkaat menettelyt, joilla estetään tietojen vaihtaminen tai valvotaan sitä sellaista toimintaa harjoittavien merkityksellisten henkilöiden välillä, johon liittyy eturistiriidan riski, kun tietojen vaihtaminen voi vahingoittaa yhden tai useamman asiakkaan etuja;

b) sellaisten merkityksellisten henkilöiden erillinen valvonta, joiden päätehtäviin kuuluu toiminnan harjoittaminen sellaisten asiakkaiden lukuun tai palvelujen tarjoaminen sellaisille asiakkaille, joiden edut saattavat joutua ristiriitaan tai jotka muulla tavoin edustavat eri etuja, jotka voivat joutua ristiriitaan, vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen etu mukaan luettuna;

c) suoran yhteyden poistaminen jostakin toiminnasta pääasiassa vastaaville merkityksellisille henkilöille suoritettavien maksujen, korvaus mukaan luettuna, ja jostakin toisesta toiminnasta pääasiassa vastaaville muille merkityksellisille henkilöille suoritettavien maksujen, korvaus mukaan luettuna, väliltä, jos kyseisten toimintojen osalta voi syntyä eturistiriita;

d) toimenpiteet, joilla estetään henkilöä käyttämästä asiatonta vaikutusvaltaa tapaan, jolla vakuutusedustaja tai vakuutusyritys, niiden johto tai työntekijät tai muut niihin määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa olevat henkilöt harjoittavat vakuutusten tarjoamista;

e) toimenpiteet, joilla estetään merkityksellisen henkilön samanaikainen tai peräkkäinen osallistuminen erilliseen vakuutusten tarjoamiseen, jos osallistuminen voi heikentää eturistiriitojen asianmukaista hallintaa;

f) lahjoja ja etuja koskevat toimintaperiaatteet, joissa määritetään selkeästi, millä edellytyksillä lahjoja ja etuja voidaan hyväksyä tai antaa ja mitä toimia on toteutettava, kun lahjoja ja etuja hyväksytään ja annetaan.

2. Jos vakuutusedustajat ja vakuutusyritykset voivat osoittaa, etteivät 1 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet ja menettelyt ole tarkoituksenmukaisia sen varmistamiseksi, että vakuutusten tarjoamista harjoitetaan asiakkaan parhaan edun mukaisesti ja niiden tarjoaminen ei ole puolueellista vakuutusedustajan, vakuutusyrityksen tai muun asiakkaan eturistiriitojen vuoksi, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on toteutettava asianmukaisia vaihtoehtoisia toimenpiteitä ja menettelyjä.

6 artikla

Eturistiriitojen julkistaminen

1. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on vältettävä eturistiriitojen julkistamisen liiallista käyttöä, jotta voidaan varmistaa, että direktiivin (EU) 2016/97 28 artiklan 2 kohdan mukaista eturistiriitojen julkistamista käytetään viimeisenä keinona vain silloin, kun vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen kehittämät tehokkaat toiminta- ja hallintojärjestelyt, joilla vältetään tai hallitaan sen eturistiriitoja direktiivin (EU) 2016/97 27 artiklan mukaisesti, eivät ole riittäviä varmistamaan kohtuullisen luotettavasti, että asiakkaan etuihin kohdistuvilta riskeiltä vältytään.

2. Eturistiriitojen julkistamiseksi vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on toteutettava kaikki seuraavat toimet:

a) esitettävä tarkka kuvaus esiintyvästä eturistiriidasta;

b) selitettävä eturistiriidan yleinen luonne ja lähteet;

c) selitettävä eturistiriidasta kuluttajalle aiheutuvat riskit ja niiden vähentämiseksi toteutetut toimet;

d) ilmoitettava selvästi, että vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen kehittämät toiminta- ja hallintojärjestelyt, joilla vältetään tai hallitaan sen eturistiriitoja, eivät ole riittäviä varmistamaan kohtuullisen luotettavasti, että asiakkaan etuihin kohdistuvilta riskeiltä vältytään.

7 artikla

Uudelleentarkastelu ja kirjanpito

1. Sovellettaessa direktiivin (EU) 2016/97 27 artiklaa vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on arvioitava 4 artiklan mukaisesti käyttöön otettuja, eturistiriitoja koskevia toimintaperiaatteita ja tarkasteltava niitä säännöllisesti uudelleen sekä toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet mahdollisten puutteiden korjaamiseksi.

2. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on pidettävä kirjaa tilanteista, joissa on syntynyt sellainen eturistiriita, johon liittyy asiakkaan etuihin kohdistuva vahinkoriski, tai joissa tällainen eturistiriita saattaa syntyä, kun on kyse jatkuvasta palvelusta tai toiminnosta.

Vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen toimivan johdon on saatava tihein väliajoin ja vähintään kerran vuodessa kirjallisia raportteja ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuista tilanteista.

8 artikla

Kannustimien ja kannustinjärjestelmien arvioiminen

1. Kannustimella tai kannustinjärjestelmällä katsotaan olevan haitallinen vaikutus asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun, jos se on luonteeltaan ja laajuudeltaan sellainen, että se kannustaa harjoittamaan vakuutusten tarjoamista tavalla, joka ei ole sen velvoitteen mukainen, että vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen on toimittava rehellisesti, tasapuolisesti ja ammattimaisesti asiakkaansa etujen mukaisesti.

2. Arvioitaessa sitä, onko kannustimella tai kannustinjärjestelmällä haitallinen vaikutus asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on suoritettava kokonaisarviointi, jossa otetaan huomioon kaikki merkitykselliset tekijät, jotka suurentavat tai pienentävät asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun kohdistuvan haitallisen vaikutuksen riskiä, ja kaikki organisatoriset toimenpiteet, jotka tarjoamista harjoittava vakuutusedustaja tai vakuutusyritys on toteuttanut haitallisen vaikutuksen riskin välttämiseksi.

Niiden on erityisesti otettava huomioon seuraavat perusteet:

a) se, voiko kannustin tai kannustinjärjestelmä kannustaa vakuutusedustajaa tai vakuutusyritystä tarjoamaan tai suosittelemaan asiakkaalle erityistä vakuutustuotetta tai erityistä palvelua siitä huolimatta, että vakuutusedustaja tai vakuutusyritys voisi tarjota muuta vakuutustuotetta tai palvelua, joka vastaisi paremmin asiakkaan tarpeita;

b) se, pohjautuuko kannustin tai kannustinjärjestelmä yksinomaan tai pääasiassa määrällisiin kaupallisiin perusteisiin vai otetaanko siinä huomioon asianmukaiset laadulliset perusteet, jotka liittyvät sovellettavien säännösten noudattamiseen, asiakkaille tarjottavien palvelujen laatuun ja asiakastyytyväisyyteen;

c) maksetun tai vastaanotetun kannustimen arvo suhteessa tarjottavan tuotteen arvoon ja tarjottavien palvelujen arvoon;

d) se, maksetaanko kannustin kokonaan tai suurelta osin vakuutussopimuksen tekohetkellä vai ulottuuko kannustin sopimuksen koko voimassaoloajalle;

e) sellaisen asianmukaisen mekanismin olemassaolo, jolla kannustin voidaan vaatia takaisin siinä tapauksessa, että tuote raukeaa tai ostetaan takaisin varhaisessa vaiheessa tai että asiakkaan etuja on vahingoitettu;

f) sellaisten kaikentyyppisten muuttuvien tai ehdollisten kynnysarvojen tai muunlaisten arvonkiihdykkeiden olemassaolo, joiden vaikutus käynnistyy, kun saavutetaan jokin myynnin määrään tai arvoon perustuva tavoite.

III LUKU

SOVELTUVUUDEN JA ASIANMUKAISUUDEN ARVIOINTI

1 JAKSO

Soveltuvuuden arviointi

9 artikla

Tiedot, jotka on saatava soveltuvuuden arviointiin

1. Voidakseen tarjota vakuutusmuotoista sijoitustuotetta koskevaa neuvontaa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti vakuutusedustajien tai vakuutusyritysten on määritettävä, miten paljon asiakkaalta tai potentiaaliselta asiakkaalta on kerättävä tietoja ottaen huomioon asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle tarjottavan neuvonnan kaikki piirteet.

2. Vaikuttamatta siihen, että ehdotetun sopimuksen on direktiivin (EU) 2016/97 20 artiklan 1 kohdan mukaan oltava asiakkaan vaatimusten ja tarpeiden mukainen, vakuutusedustajien tai vakuutusyritysten on hankittava asiakkailta tai potentiaalisilta asiakkailta tiedot, jotka ne tarvitsevat ymmärtääkseen asiakkaaseen tai potentiaaliseen asiakkaaseen liittyvät olennaiset seikat ja joiden perusteella ne voivat kohtuudella varmistua siitä, että niiden asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle antama henkilökohtainen suositus täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

a) se on asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan sijoitustavoitteiden mukainen, kyseisen henkilön riskinsietokyky mukaan luettuna;

b) se on asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan taloudellisen tilanteen mukainen, kyseisen henkilön tappionsietokyky mukaan luettuna;

c) se on sellainen, että asiakkaalla on tarvittava kokemus ja tietämys tiettyyn tuotteeseen tai palveluun liittyvästä sijoitusalasta.

3. Asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan taloudellista tilannetta koskevien tietojen on soveltuvin osin sisällettävä tiedot asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan säännöllisen tulon lähteistä ja määrästä sekä omaisuudesta, johon kuuluvat muun muassa likvidit varat, sijoitukset ja kiinteistöt, sekä säännöllisistä taloudellisista sitoumuksista. Tietoja on kerättävä harkittavana olevan tuote- tai palvelutyypin kannalta tarkoituksenmukainen määrä.

4. Asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan sijoitustavoitteita koskevien tietojen, kyseisen henkilön riskinsietokykyä koskevat tiedot mukaan luettuina, on tarvittaessa sisällettävä tiedot siitä, kuinka kauan asiakas tai potentiaalinen asiakas haluaa pitää sijoitusta hallussaan ja millaisia riskejä kyseinen henkilö mieluiten ottaa, sekä tiedot asiakkaan riskiprofiilista ja sijoituksen tarkoituksesta. Tietoja on kerättävä harkittavana olevan tuote- tai palvelutyypin kannalta tarkoituksenmukainen määrä.

5. Jos vakuutusedustaja tai vakuutusyritys ei saa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdassa edellytettyjä tietoja, se ei saa tarjota asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita koskevaa neuvontaa.

6. Tarjotessaan vakuutusmuotoista sijoitustuotetta koskevaa neuvontaa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti vakuutusedustaja tai vakuutusyritys ei saa antaa suositusta, jos mikään tuotteista ei sovellu asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle.

7. Tarjotessaan neuvontaa, joka koskee perustana olevien sijoitusomaisuuserien vaihtoa, vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on myös kerättävä tarvittavat tiedot asiakkaan nykyisistä perustana olevista sijoitusomaisuuseristä ja suositelluista uusista sijoitusomaisuuseristä ja analysoitava vaihdon ennakoidut kulut ja hyödyt, jotta ne pystyvät riittävästi osoittamaan, että vaihdosta koituvien hyötyjen odotetaan olevan suurempia kuin kulujen.

10 artikla

Tietojen luotettavuus

Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on toteutettava kohtuulliset toimet sen varmistamiseksi, että asiakkaista ja potentiaalisista asiakkaista soveltuvuuden arviointia varten kerätyt tiedot ovat luotettavia. Tällaisia toimia ovat muun muassa seuraavat:

a) sen varmistaminen, että asiakkaat tietävät, miten tärkeää tarkkojen ja ajantasaisten tietojen antaminen on;

b) sen varmistaminen, että kaikki työkalut, esimerkiksi riskinarvioinnin profilointityökalut tai työkalut, joilla arvioidaan asiakkaan tietämystä ja kokemusta, joita käytetään soveltuvuuden arviointimenettelyssä, sopivat tarkoitukseensa ja että ne on asianmukaisesti suunniteltu käytettäväksi vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen asiakkaiden kanssa ja että mahdolliset rajoitukset on havaittu ja niitä lievennetään aktiivisesti soveltuvuuden arviointimenettelyn aikana;

c) sen varmistaminen, että asiakkaat todennäköisesti ymmärtävät menettelyssä kysytyt kysymykset ja että niillä saadaan tarkka kuva asiakkaan tavoitteista ja tarpeista sekä soveltuvuuden arvioinnin suorittamiseen tarvittavat tiedot;

d) tarvittaessa sellaisten toimien toteuttaminen, joilla varmistetaan asiakasta koskevien tietojen johdonmukaisuus esimerkiksi arvioimalla, onko asiakkaan antamissa tiedoissa selviä epätäsmällisyyksiä.

11 artikla

Soveltuvuuden arviointia koskeva asiakasviestintä

Vakuutusedustajat ja vakuutusyritykset eivät saa aiheuttaa monitulkintaisuutta tai sekavuutta menettelyyn liittyvistä vastuistaan, kun arvioidaan vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden soveltuvuutta direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Vakuutusedustajien ja vakuutusyrityksen on kerrottava asiakkaille tai potentiaalisille asiakkaille selkeästi ja yksinkertaisesti, että soveltuvuus arvioidaan siksi, että vakuutusedustaja tai vakuutusyritys voisi toimia asiakkaan parhaan edun mukaisesti.

12 artikla

Automaattinen neuvonta

Vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen velvollisuutta tehdä (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukainen soveltuvuuden arviointi ei saa supistaa sen vuoksi, että vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita koskevaa neuvontaa tarjotaan kokonaan tai osittain automaattisen tai puoliautomaattisen järjestelmän välityksellä.

13 artikla

Ryhmävakuutus

Kun on kyse ryhmävakuutuksesta, vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen on otettava käyttöön toimintaperiaatteet, joiden mukaan määritetään, kenelle soveltuvuuden arviointi tehdään, jos vakuutussopimus tehdään ryhmän jäsenten puolesta eikä jokainen yksittäinen jäsen voi tehdä omakohtaista päätöstä sopimukseen liittymisestä, sekä sovellettava näitä periaatteita. Toimintaperiaatteissa on myös oltava säännöt siitä, miten arviointi toteutetaan käytännössä, mukaan luettuina säännöt siitä, keneltä tietämystä, kokemusta, taloudellista tilannetta ja sijoitustavoitteita koskevat tiedot on kerättävä.

Vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen on dokumentoitava ensimmäisen kohdan mukaisesti käyttöön otetut toimintaperiaatteet.

14 artikla

Soveltuvuutta koskeva lausunto

1. Antaessaan vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen soveltuvuutta koskevaa neuvontaa direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on annettava asiakkaalle lausunto (soveltuvuutta koskeva lausunto), johon sisältyvät seuraavat tiedot:

a) yhteenveto annetusta neuvonnasta;

b) tiedot siitä, miten annettu suositus sopii asiakkaalle, ja erityisesti siitä, miten se vastaa

   i) asiakkaan sijoitustavoitteita, kyseisen henkilön riskinsietokyky mukaan luettuna;

   ii) asiakkaan taloudellista tilannetta, kyseisen henkilön tappionsietokyky mukaan luettuna;

   iii) asiakkaan tietämystä ja kokemusta.

2. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on sisällytettävä soveltuvuutta koskevaan lausuntoon tiedot siitä, edellyttävätkö suositellut vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet todennäköisesti sitä, että asiakas pyytää järjestelyjensä säännöllistä uudelleentarkastelua, ja niiden on kehotettava asiakkaita kiinnittämään huomiota näihin tietoihin.

3. Kun vakuutusedustaja tai vakuutusyritys on ilmoittanut asiakkaalle suorittavansa soveltuvuuden säännöllisen arvioinnin, palvelun aloittamisen jälkeisissä myöhemmissä lausunnoissa voidaan käsitellä vain palvelussa tai perustana olevissa sijoitusomaisuuserissä ja/tai asiakkaan olosuhteissa tapahtuneita muutoksia, eikä kaikkia ensimmäisen lausunnon yksityiskohtia tarvitse toistaa.

4. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten, jotka tarjoavat soveltuvuuden säännöllistä arviointia, on tarkasteltava vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden soveltuvuutta asiakkaidensa parhaan edun mukaisesti vähintään kerran vuodessa. Tämän arvioinnin tiheyttä on lisättävä asiakkaan ominaisuuksien, kuten riskinsietokyvyn, ja suositellun vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen luonteen mukaan.

2 JAKSO

Asianmukaisuuden arviointi

15 artikla

Arviointimenettely

Vaikuttamatta siihen, että ehdotetun sopimuksen on direktiivin (EU) 2016/97 20 artiklan 1 kohdan mukaan oltava asiakkaan vaatimusten ja tarpeiden mukainen, vakuutusedustajien tai vakuutusyritysten on määritettävä, onko asiakkaalla tarvittava tietämys ja kokemus ehdotettuun tai pyydettyyn palveluun tai tuotteeseen liittyvien riskien ymmärtämiseksi, kun ne arvioivat, onko direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 2 kohdan mukaisesti tarjottava vakuutuspalvelu tai -tuote asiakkaan kannalta asianmukainen.

16 artikla

Yksinkertaiset vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet

Vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen katsotaan olevan direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 3 kohdan a alakohdan ii alakohdan mukaisesti yksinkertainen, jos se täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

a) se sisältää sopimuksella taatun vähimmäismaturiteettiarvon, joka vastaa vähintään asiakkaan maksamaa määrää, josta on vähennetty lailliset kulut;

b) se ei sisällä lauseketta, ehtoa tai perustetta, joka antaisi vakuutusyritykselle mahdollisuuden olennaisesti muuttaa vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen luonnetta, riskiä tai tuottoprofiilia;

c) se antaa mahdollisuuden ostaa vakuutusmuotoinen sijoitustuote takaisin tai realisoida se muulla tavoin arvoon, joka on asiakkaan saatavilla;

d) se ei sisällä eksplisiittisiä tai implisiittisiä veloituksia, jotka vaikuttavat siten, että vaikka vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen takaisinosto tai muunlainen realisointi on teknisesti mahdollista, realisoinnin toteuttaminen voi aiheuttaa asiakkaalle kohtuutonta haittaa, koska veloitukset ovat suhteettomia vakuutusyritykselle koituviin kustannuksiin nähden;

e) se ei ole muulla tavoin rakenteeltaan sellainen, että asiakkaan on vaikea ymmärtää tuotteeseen liittyviä riskejä.

3 JAKSO

Soveltuvuuden ja asianmukaisuuden arviointia koskevat yhteiset säännökset

17 artikla

Asiakkaalta hankittavat tiedot

1. Tarvittavien tietojen, jotka vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on hankittava asianomaista sijoitusalaa koskevista asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan tietämyksestä ja kokemuksesta, on direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 ja 2 kohtaa sovellettaessa sisällettävä tapauksen mukaan seuraavat tiedot siltä osin kuin ne ovat tarkoituksenmukaisia ottaen huomioon, mistä asiakaslajista on kyse ja minkäluonteista ja -tyyppistä tuotetta tai palvelua tarjotaan tai pyydetään, tuotteen tai palvelun monimutkaisuus ja siihen liittyvät riskit mukaan luettuina:

a) palvelujen, liiketoimien, vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tai rahoitusvälineiden tyypit, jotka asiakas tai potentiaalinen asiakas jo tuntee;

b) vakuutusmuotoisiin sijoitustuotteisiin ja rahoitusvälineisiin liittyvien asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan liiketoimien luonne, lukumäärä, arvo sekä ajanjakso, jonka kuluessa ne on toteutettu;

c) asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan koulutus ja ammatti tai aikaisempi ammatti, jos sillä on tässä yhteydessä merkitystä.

2. Vakuutusedustaja tai vakuutusyritys ei saa kannustaa asiakasta tai potentiaalista asiakasta olemaan toimittamatta direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi tarvittavia tietoja.

3. Jos direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi tarvittavat tiedot on jo hankittu kyseisen direktiivin 20 artiklan mukaisesti, vakuutusedustajat ja vakuutusyritykset eivät saa vaatia niitä asiakkaalta uudelleen.

4. Vakuutusedustajalla tai vakuutusyrityksellä on oikeus luottaa asiakkaidensa tai potentiaalisten asiakkaidensa toimittamiin tietoihin, paitsi jos se on tietoinen tai sen pitäisi olla tietoinen siitä, että tiedot ovat selkeästi vanhentuneita, virheellisiä tai puutteellisia.

18 artikla

Säännöllisesti annettava selvitys

1. Vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen on säännöllisesti annettava asiakkaalle pysyvällä välineellä selvitys asiakkaalle suoritetuista palveluista ja asiakkaan lukuun toteutetuista liiketoimista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY ([1]) 185 artiklan soveltamista.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

2. Edellä 1 kohdassa edellytetyssä säännöllisesti annettavassa selvityksessä on tarkasteltava selvitysjakson aikana asiakkaalle suoritettuja palveluja ja asiakkaan lukuun toteutettuja liiketoimia oikeudenmukaisesti ja tasapainoisesti, ja siihen on tarvittaessa sisällyttävä näihin palveluihin ja liiketoimiin liittyvät kokonaiskulut sekä kunkin perustana olevan sijoitusomaisuuserän arvo.

3. Edellä 1 kohdassa edellytetty säännöllisesti annettava selvitys on annettava vähintään kerran vuodessa.

19 artikla

Tietojen säilyttäminen

1. Vakuutusedustajien ja vakuutusyritysten on säilytettävä direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti toteutettua soveltuvuuden tai asianmukaisuuden arviointia koskevat tiedot, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 ([1]) soveltamista. Tietojen on sisällettävä asiakkaalta saadut tiedot ja kaikki asiakirjat, joista on sovittu asiakkaan kanssa, mukaan luettuina asiakirjat, joissa vahvistetaan osapuolten oikeudet ja muut ehdot, joilla vakuutusedustaja tai vakuutusyritys tarjoaa asiakkaalle palveluja. Tietoja on säilytettävä vähintään vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen ja asiakkaan välisen suhteen keston ajan.

2. Jos on kyse direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti toteutetusta soveltuvuuden arvioinnista, säilytettäviin tietoihin on sisällyttävä myös seuraavat tiedot:

a) soveltuvuuden arvioinnin tulos;

b) asiakkaalle annettu suositus ja tämän asetuksen 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti annettu lausunto;

c) kaikki vakuutusedustajan tai vakuutusyrityksen tekemät muutokset, jotka koskevat soveltuvuuden arviointia, erityisesti asiakkaan riskinsietokykyä;

d) kaikki perustana olevia sijoitusomaisuuseriä koskevat muutokset.

3. Jos on kyse direktiivin (EU) 2016/97 30 artiklan 2 kohdan mukaisesti toteutetusta asianmukaisuuden arvioinnista, säilytettäviin tietoihin on sisällyttävä myös seuraavat tiedot:

a) asianmukaisuuden arvioinnin tulos;

b) kaikki asiakkaalle annetut varoitukset, kun on arvioitu, että vakuutusmuotoinen sijoitustuote saattaa olla asiakkaan kannalta epäasianmukainen, sekä tieto siitä, onko asiakas varoituksesta huolimatta pyytänyt jatkamaan sopimuksen tekoa, ja tapauksen mukaan tieto siitä, onko vakuutusedustaja tai vakuutusyritys hyväksynyt asiakkaan pyynnön jatkaa sopimuksen tekoa;

c) kaikki asiakkaalle annetut varoitukset, kun vakuutusedustaja tai vakuutusyritys ei ole saanut asiakkaalta riittävästi tietoja vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen asianmukaisuuden arvioimiseen, sekä tieto siitä, onko asiakas varoituksesta huolimatta pyytänyt jatkamaan sopimuksen tekoa, ja tapauksen mukaan tieto siitä, onko vakuutusedustaja tai vakuutusyritys hyväksynyt asiakkaan pyynnön jatkaa sopimuksen tekoa.

4. Tiedot on säilytettävä välineellä, joka mahdollistaa tietojen säilyttämisen siten, että toimivaltainen viranomainen saa ne käyttöönsä myös vastaisuudessa. Toimivaltaisella viranomaisella on oltava mahdollisuus saada tiedot nopeasti käyttöönsä, todentaa kukin osatekijä selkeästi ja täsmällisesti sekä havaita helposti kaikki muutokset, oikaisut tai muut mukautukset sekä säilytettyjen tietojen sisältö ennen tällaisia muutoksia.

IV LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

20 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 23 päivästä helmikuuta 2018.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 21 päivänä syyskuuta 2017.

Komission puolesta

Puheenjohtaja

Jean-Claude JUNCKER